Ο Άγιος Σώστης

written by Σταμάτης Κυριάκης | 15.12.2022

Αυτά που γράφω κατά καιρούς είναι κατά βάση μυθεύματα που μοιάζουν αληθινά.

Αυτός και ο λόγος που διάφοροι φίλοι με ρωτούν αν η τάδε ιστορία μου αφορά σε κάποιο υπαρκτό πρόσωπο.

Κανένα παραμύθι δεν είναι ψέματα. Απλώς ο τρόπο που συντίθενται οι ψηφίδες δημιουργούν μια εικόνα που μπορεί να μην είναι πραγματική, είναι όμως αληθινή.

Ο «Άγιος Σώστης» είναι όμως ντοκιμαντέρ από μια περίοδο της ζωής μου.

Το γράφω σήμερα με την ελπίδα ότι θα το διαβάσουν κάποιοι επόμενοι και ίσως κάτι να τους πει.

Ο Άγιος Σώστης, το λοιπόν, είναι μια πανέμορφη εκκλησία στην Λεωφόρο Συγγρού παρακάτω από την Πάντειο.

Πίσω ακριβώς βρίσκονται οι εργατικές πολυκατοικίες.

Κάπου εκεί έζησα τα μισά χρόνια της ζωής μου.

Κάθε πρωί στις πέντε κατέβαινα τρέχοντας για να πάρω το κίτρινο λεωφορείο των ναυπηγείων.

Για την ακρίβεια ήταν μια κίτρινη νταλίκα που την έσερνε ένας κίτρινος τράκτορας γεμάτη με κοιμισμένους εργάτες που βρώμαγε ανακατεμένα χνώτα διαφόρων οσμών συνθέτοντας μια ατμόσφαιρα που όμοια της δεν συνάντησα ποτέ.

Στην στάση του Άγιου Σώστη γνώρισα τον Δημήτρη.

Τον εύρισκα κάθε πρωί να περιμένει μόνος.

Εγώ ήμουν της βάρδιας 6-2.

Ο Δημήτρης ήταν της βάρδιας 2-5.

Ο Δημήτρης περίμενε με τα ρούχα της δουλειάς.

Εγώ άλλαζα στα αποδυτήρια των ναυπηγείων.

Ο Δημήτρης στη δουλειά φορούσε συνήθως ένα άσπρο νυφικό διαφανές που «έφεγγε» από παντού.

Εγώ φορούσα μια φόρμα εργασίας κατατρυπημένη από τις σπίθες.

Μερικές φορές εύρισκα τον Δημήτρη ντυμένο μαθήτρια με κοντή καρώ φουστίτσα, φιόγκους, άσπρα σοσόνια και μαθητική τσάντα.

Ανταλλάσσαμε ελάχιστες κουβέντες.

Αυτός σχόλαγε. Εγώ πήγαινα για δουλειά.

Τον θεωρούσα συνάδελφο για δύο λόγους.

Αφενός πουλούσαμε και οι δύο το κορμί μας, αφετέρου παλαιότερα δούλευε και αυτός στα Ναυπηγεία Ελευσίνας, στο βαρύ ελασματουργείο.

Το θέμα μας όμως δεν είναι ο Δημήτρης. Άλλωστε κάπου έχω γράψει για αυτόν πριν από καιρό αλλά δεν θυμάμαι πού.

Το θέμα μας είναι ο Άγιος Σώστης.

Η εκκλησία αυτή είναι βιομηχανία βαφτίσεων, γάμων, θανάτων και αναστάσεων.

Εκεί παντρεύτηκα, τρόπος του λέγειν.

Θα μάθετε παρακάτω γιατί «τρόπος του λέγειν».

Ο γάμος έγινε κανονικά με παππά και με κουμπάρα. Με ρύζια με στέφανα, με βέρες και με φωτογράφο.

Αμέσως μετά την δοκιμασία, ανακουφισμένοι φύγαμε για μήνα του μέλιτος.

Στην διαδρομή αποφασίσαμε να μην ξαναγυρίσουμε πίσω.

Περιπλανηθήκαμε ανά την Ελλάδα και τελικά ριζώσαμε στην Κέρκυρα.

Εδώ χρειάζεται να υποβάλω τον αναγνώστη σε μια μικρή χρονική παρένθεση.

Την ώρα που φεύγαμε από εκκλησία ο παππάς που μας πάντρεψε συνέχισε με τους επόμενους γάμους.

Ενώ βρισκόταν στο ιερό νοιώθει μια αδιαθεσία και πέφτει μπροστά στην Αγία Τράπεζα.

Τρέχει το ασθενοφόρο προς τον Ευαγγελισμό αλλά στην διαδρομή ο παππάς αφήνει την τελευταία του πνοή.

Αμέσως αναλαμβάνει ο επόμενος παππάς να διεκπεραιώσει τους υπόλοιπους γάμους αλλά στην διάρκεια της μεταβίβασης γίνεται κάποιο λάθος και πεντέξι γάμοι συμπεριλαμβανομένου και του δικού μας δεν καταχωρήθηκαν αμέσως σύμφωνα με το πρωτόκολλο.

Όλα τα προηγούμενα ζευγάρια έσπευσαν να προωθήσουν τα χαρτιά στις αρμόδιες υπηρεσίες.

Εμείς ούτε ξέραμε τι συνέβη πίσω μας ούτε και μας ενδιέφερε.

Μάλιστα, καθοδόν προς την φυγή μας χάσαμε τις βέρες, τα στέφανα καθώς και το άλμπουμ των φωτογραφιών.
Έκτοτε πέρασαν τριάντα χρόνια.

Κάποτε πήγα στην αστυνομία να αλλάξω ταυτότητα.

Η προηγούμενη έγραφε ακόμα «μαθητής» και είχε μια φωτογραφία μου από την πρώτη γυμνασίου.

Ο μπάτσος με κοίταξε ερευνητικά και μου είπε:

«Δεν προκύπτει από πουθενά ότι είστε παντρεμένος».

Ανατρίχιασα.

Ήμασταν ανύπαντροι όλη μας την ζωή χωρίς να το ξέρουμε.

Τελικά μετά από μια γραφειοκρατική Οδύσσεια το θέμα διευθετήθηκε χωρίς να χρειαστεί να ξαναπαντρευτούμε.

Έκτοτε διαμένουμε σε μια (άθλια) πολυκατοικία όπου δια μέσω του φωταγωγού μαθαίνουμε όλα τα τεκταινόμενα άθελά μας.

Οι πάντες είναι τσακωμένοι.

Άλλοι για ερωτικές ατασθαλίες και άλλοι για κτηματικές διαφορές.

Οι πάντες εκτός από εμάς.

Είμαστε το τελευταίο ζευγάρι στην πολυκατοικία που μοιάζουμε να είμαστε από άλλο πλανήτη.
Αν καμιά φορά βρεθώ στην Αθήνα περνάω απαραιτήτως από τον Άγιο Σώστη.

Όχι ότι έχω ανάγκη να ανάψω κερί , όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς, αλλά για «κάτι υπόθεσες πνευματικές» που έλεγε και ο Σολωμός.

Ο Άγιος Σώστης συνεχίζει εκεί ατάραχος στην αιωνιότητα του.

Η στάση των λεωφορείων επίσης.

Λείπει ο Δημήτρης.

Λογικό.

Εκτός αν φαντασθούμε ότι περιμένει ακόμα ντυμένος νύφη έξω από την εκκλησιά η ακόμα ότι περιμένει το σχολικό στην στάση ντυμένος μαθήτρια.